

Si no ens rendíem...

No vam saber eixir del franquisme, o no vam poder, tant és ara, i hi ha hagut ombres que s'han allargat des d'aleshores, ja fa trenta anys. Del Tribunal de Orden Público de Garzón a la cultura de cobrar per allò que no té decència. Des del linxament populista i desbocat, que feliços ens fan encara els 'contubernios', a la submissió respectuosa i resignada. Volíem ser aquella Europa, neta i noble, culta, rica, lliure, desvetllada i feliç, però ens retrobem cíclicament amb un país i una societat que no ens agrada. És cansat i esgotador, però mentre no ens rendim, ens sabem part d'aquesta pobra, bruta, tan salvatge terra. Encara.

No vam saber eixir del franquisme, o no vam poder, tant és ara, i hi ha hagut ombres que s'han allargat des d'aleshores, ja fa trenta anys. Del Tribunal de Orden Público de Garzón a la cultura de cobrar per allò que no té decència. Des del linxament populista i desbocat, que feliços ens fan encara els 'contubernios', a la submissió respectuosa i resignada. Volíem ser aquella Europa, neta i noble, culta, rica, lliure, desvetllada i feliç, però ens retrobem cíclicament amb un país i una societat que no ens agrada. És cansat i esgotador, però mentre no ens rendim, ens sabem part d'aquesta pobra, bruta, tan salvatge terra. Encara. Se'ns veu desorientats, a tots. Parlem en veu baixa i escrivim en veu baixa. Colpits per imatges que no esperàvem, preocupats per saber on ens porten. A València és més fàcil: la manifestació de dissabte carregava les piles, tot i el toc d'ordre dels socialistes, mals companys de viatge. A Barcelona el desconcert es palpa en l'ambient. El PSC, en particular, va mig mort de por. A CiU van lents de reflexos i el silenci de Pujol es fa eixordador. Els altres s'ho miren com des de la penombra. I passem de la indignació a la pena. De la ràbia a la sospita. Garzón no fa mai res debades. Perquè ara i així, doncs? Però, alhora, feia tants anys que ho anunciàvem... I sí? I què vindrà en acabat? La superioritat moral que exhibíem, tot allò de l'oasi, se n'ha anat en orris, però s'ajunten al parlament i callen com morts mirant-se els uns als altres i parlant de la Lear quan fa quatre dies no en volien saber res. És allò del tres per cent que deia Maragall? Hi ha qui diu que els capitans es van enfadar precisament per això i van acabar fent-lo fora... En aquella foto de Sala a la porta de Can Brians hi ha, al seu costat, el famós Luigi; el d'ara. És el país el que s'escola per l'aigüera o és només aquesta cosa que hem viscut des de la mort del dictador, encara democràcia a mitges, limitada i retallada amb partits massa forts pensats per a poder negociar amb pocs i que hi haja ordre per damunt de tot?

2 novembre 2009

Una notícia de VilaWeb.com

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)